

Kristó Tibor
JELBESZÉD

ülök a parki padon
morzsolgatom fülcimpámat
ráérős léptekkel jön a sétányon
ő is simogatja fülét
most ujjaimat tördelem
ő is ezt teszi
alig pár méternyire van tőlem
arcomhoz emelem jobb kezem
arcához emeli kezét
érkezik rám néz ránézek
amint elhalad előttem integet
én visszaintek
ki lehetett töprengék
kevés idő teltén
fordított irányból érkezik
orromra szorítom hüvelykujjamat
ahogy a *Majomábécében*¹ olvastam
jelezve hogy gondolkodom
ki vagy kérdem
ugyanaz aki túlról jöttem

ITT JÁRT...

mintha valaki folyton szólítgatna
honnan jössz merről tartasz hova (!)
láttad már pünkösdsnek reggelén (?)
Ő vonult a menet legvégén

1 Robert Merle regénye.

tavaszlott pazarlón rügyező
egy múlt-e vagy már több esztendő

nyáron még zöld ruhás menyasszony
vetkőzik a nyír aranyat szór folyton
szokatlanul sápadt a szivárvány
ólálkodik újabb kori járvány
szellő nyomán levélraj penderül
belőlem valami menekül

álomban hajszolnak nagy ebek
hajnalban lucskosan ébredek
mellőlem valaki hiányzott
angyali szárnyakon suhogott
fetrengék kapkodom matatok
már hiába keresem a hiányzót

ÁLOM-DUETT

*(A mart alatt szeretkeztünk
akárcsak a partifecskék
lábaink a folyó testén
nem tudtuk hogy te vagy-e én)*

ez az álom másik álom
ráálmodtam új álmomra
s rájöttem a valóságra
az az álom nem volt álom
akárhogy is szánom-bánom
nem én voltam az a bátor
aki kifog a sátánon
maradok hát álmatlanul
ki sem jövök a mart alul

*(most már tudom nem te vagy én
lábam sincs a folyó testén
nem csivognak partifecskék
mart alatt nem szeretkezünk)*

TEKINTET

honnan e tekintet
mely tájokról való
bivalyok szeméből
tigris nézéséből
óceán mélyéből
honnan érkezik
ama őspillantat
mely istent kereste
évezredek alatt
kóborolt s nem honolt
sehol sem
mióta vándorol
mikor merről migrált
mígnem idetalált
nem ismer félelmet
e bölcs-barna tekintet
kódolt intelmével
rejtjeles elmével
villámló igézet
épphogy megérkezett
menten megigézett
őz szeméből szökött
most már megörökölt
rám talált TEKINTET
mely szabadon keringett
vajon honnan érkezett

ÁRNY AZ UDVARON

az a nagy madár már alacsonyan száll
folyton nő árnya az udvaron
valaki szolongat nagyon alulról
bukdácsolnak riadt madarak
hussan egy fecske az eresz alól

MÁR NE...

nem merek hozzád érni
olyan vagy
mint az a gyönyörű üvegváza a szekrényen
melyhez ha hozzáérek
attól félek eltörik
ne ajándékozz meg testeddel
már nem vagyok ahhoz való
megtöredeztem
akár egy ásatag edény
cserepeimre hullok szét
már nem lehetek virágvázád

HANGTÉBOLY

valaki szólított
valakit szólítottam
hittem van akit
mások is vannak itt

mások is vannak itt
valakit szólítottam
hiszem van akit
valaki szólított

mások is vannak itt
valakit szólítottam
hiszen még van akit
valaki szólított

ÁLOM

álomban meg-meglátogatsz
izgalmasak ezek a vizitek
mert épp akkor tűnsz el
amikor megközelítenélek
megsimogatnálak
felriadok kereslek
nem talállak
fetrengék ágyamban kialvatlanul
veri az eső a tetőt vadul
ilyenkor pedig az ember
aludni szokott álmatlanul

ITT FELEJTETTÉL...

arra kérlek uram
nézd át újra névsorodat
mintha kimaradtam volna
a várakozó listáról
hiába keringtem bolyongtam
visszaértem az origóba
újfent vegyél számba
megeshet veled is hogy
tévedtél

HOMÁLY

június végén lehetett
már érződött hogy megfordult a nap
Albi homlokához emelte tenyerét
valamit nagyon vizslatott
vakítóan rézsút tűzött a fény
srégen a szemébe
a rét széli bokrosban
gyanús mozgást észlelt
eléggé távol ugyan
de jól kivehetően
mintha kikapós asszonya
Manci mozgolódott volna
és még valaki
a szomszéd vénlegényt
Pált a kajla felcsert gyanította
kalapját elhajította
nekilódult
évek múltán is találgatták a falubeliek
mi történhetett
a nótának újabb változatában
Manci *nén* és Pali úr „ugrott ki a
zöldleveles bokorból”
már az sem volt ki hazavárja *Albétot*
ma is ha kutya jár arra
körbeszimatolja a helyet
a javakorabeliek
homlokukhoz emelik tenyerüket
ha arra téved tekintetük
még akkor is
ha már lenyugvóban van a nap
mintha várnának valakire
Albét bokrosának nevezik
a homályba vesző helyet
pedig már egy bokor sincs arrafelé

TÜNEMÉNY

akkor is nyár volt
vidám zöldben pózolt
de már szöcskék szökelltek
a ház előtti kopott pázsiton
dongó dongott a tornácon
illatok szagok hangok
áramoltak a konyhából
jóval ebéd után lehetett
kancsókat zománcos fazekakat
aggattak ki az ágasfára
tornácfán tányérok lapítottak
csend honolt
délutáni szundításra hajló
hűvös andalító csend
a nyírfa lombja
hosszú árnyat vetített már
a kerítésre
melynek hézagain átkandikáltak
a szomszéd gazos kertjének gyomvirágai
hosszasan ugyan
de kellemes hangon nyikordult a kapu
nem rozsdás csikorgás volt az
jött jött frissen illatozón
pedig sose használt *szagos vizet*
mégis mintha lassan érkezne
baromi lassan
hosszan teltek a pillanatok
mire a házig ért
a kutya is megmozdult
mely addig a küszöbön hevert
mordult ugrált örömtelten
édeni hangulatra váltott át a kert
mindenben megelevenedett a lélek

még a nyomorult kókadó liliom is
megemelte fáradt fejét
fecskék hangoltak a villanyhuzalon
mire megérkezett

örökös őszebe hullott már az a nyár
néha egy kivénhedt almafaág
koppan az ablaküvegen
szarka csattog a hevederen
a még fénylő kapukulcsot lesi
melyet a tornácfán felejtett
ha elcseni sem bánja
úgysem használja a rozsdás zárban csúnyán csikorogna
hiába várja
nem jön haza már

AZELŐTT

ne legyen semmi a zsebedben
légy borotvált
lehetőleg mosdás vagy fürdés után
vegyél magadra tiszta ruhát
s ne lázadj már a fizika törvényei ellen
botlásaidért
tehetetlenségi állapotodért
a gyakori ütésekért
melyek súrlódásaidért értek
vigyél magaddal szeretetet
hisz az ég szeme rád is tekintett
ne hidd hogy visszatér még az a nyár
s te voltál a híres betyár
főlölslegeset ne kérdezz
betűre rímre ne éhezz
ne hidd hogy nagy versedet megírtad

ne keresd a szökött szavakat
ne perelj ha fáj már a mozdulat
hallgass ha a csend szólni akar
vedd magadra szép fehér ingedet
emeld égre tekintetedet
ne feledd hogy honnan jöttél
még mielőtt bűnbe estél
ne számíts és ne számíttass
sorsodon úgy sem módosíthatsz
ha végre magad ellazítod
eljön az áldott állapot
arról se töprengj
mi lesz azelőtt
ne gondoldj arra hogy volt
ezelőtt

MALASZT

sorra helyére kerül minden
akár nagytakarítás után a szobában
a fotel az ágy a szekrény
s ablakon át
újra eláraszt a fény
úgy érzed minden rendben taláztatik
arcod folyton ott van a tükörben
csak rá kell nézni
mégis valamilyen zavar keletkezik
talán eleitől fogva már létezett
s létezik továbbra is
nem is lesz nyugalom soha
erre kárhoztatott az *evilágiság*
a fák hegye nem éri el az eget
a madarak röpte is folyton változik
ki tudja honnan s mióta

lövellik égre őket
kiismerhetetlen vektorok mentén
szurkolj a szellőnek
nehogy orkánná lényegüljön
hiszen minden magától jön
Magától Uram
s tenmagadtól
hogy minden teremtmény
lényedben részesülhessen
malasztal telten
üdvözülhessen a lélek
s minden rendben találtasson
az utolsó pillanatodig

SZELFI

láthassak még szalmaszínt a nyárban
erdő mélyén gomba-szőnyeget
halat is mely felcsap a vízszínre
a vár felett bambuló felleget
porban fürdő verébsereget
úszó levelecskét enyhe légáramban
s ahogy zárja kelyhét a napranyító
hogy másnap reggel újból nyithasson
e szelfin én is ott lehessenek
ha maradandó másképp már nem lehetek

VECSERNYE

estére olyannyira
feldarabolódnak a mozdulatok
hogy már csak imára fogott
két tenyérynyi marad belőlük

vecsernyés időben mormolható
mondja Árpi bátyám aki
régbben csak így vetett keresztet:
egy(*fent*) kettő(*balra*) három(*jobbra*) négy(*lent*)
áment

RÖVIDRE ZÁRT GYIMESI IMA

itt ahol átélhettem
a tiszta szoba tisztaságát
a lélek felüdülését
az éjszakák ikonos csendjében
Babba Mária oltalmában
Gyurikáék puccos szobájában
itt ahol a betűt nem csupán tanítottam
csángó gyermekeknek
ugyanolyan esetlenül újratanultam én is
valahai Ágnes tanító nénim
fogja ma is kezemet ügytelenségemben
hogy agyam ügyét szolgálja
örömben
örömtelenségben
néha gyönyörmámorban
utolsó sóhajtásomig
ámen

KÉKREVERT ÉG ALATT

szék karfáján unatkozik kabátja
ül magába roskadva
ablakomon túli táj felett
kékrevert ég honol
nem olyan kék nem honi kék ez

idegen porcelánkék
akár egy ókori váza máza
törékenyen felpattogzóban
micsoda bibliai időből pattan elő
e látvány hideg valóságában
valami félelmeteset gerjesztő
kékre korbácsolt testre emlékeztető
áldozati előkép
titokzatosan kódolt kék
nyikorog porcikáiban a szék
mintha csontjait zörgetné a szél
feketére pingálja a vászoneget az alkony
mintha újabb festményre alapozna
késő esti sötét zsolozsma látványához
valaki újból megfeszítettik
székére roskad megint
felöltésre kínálkozik karfájáról
kabátja...

Menedék